

Reykjavík 9.ágúst 2019

Umsögn um frumvarp til breytinga á lögum nr. 43/1999, um tímabundnar endurgreiðslur vegna kvikmyndagerðar á Íslandi.

Ég hef starfað undanfarin 15 ár í kvikmyndaiðnaði ma. rak ég framleiðslufyrirtækið Stórveldið sem var eitt af 5 stærstu fyrirtækjunum í kvikmyndaiðnaði um nokkurra ára skeið. Undanfarið hef ég starfað sjálfstætt en allan minn feril framleitt metnaðarfullt Íslenskt sjónvarpsefni.

Ég fagna því að þessi lög séu til endurskoðunar. Mörg verkefni hafa fengið brautargengi sem að mínu viti ættu ekki að falla undir lög um endurgreiðslu. Það varð mikil sprenging í umræddum verkefnum eftir að ákvörðun um endurgreiðslu færðist úr Iðnaðarráðuneyti yfir til Kvikmyndamiðstöðvar Íslands. Sú tilfærsla var ekki góð að mínu viti og tel ég að ein ástæða endurskoðunarinnar á lögum um tímabundna endurgreiðslu sé sú að einfaldlega of mörg verkefni hafa hlotið brautargengi.

Sjónvarpsstöðvar hafa reitt sig á að sjálfstæðir framleiðendur hljóti endurgreiðslu og þal. hefur verið á sjónvarpsþáttum staðið í stað sl. ár og í sumum tilfellum lækkað. Gott nýlegt dæmi er framleiðsla mín á þáttum fyrir RUV sem sýndir verða árið 2020. Þessir þættir „Andri á Flandri“ kosta RUV 16,5 mkr. Þetta fjármagn er töluvert frá því að duga til heildar framleiðslu á þáttunum. Fyrir 7 árum síðan eða árið 2012 greiddi RUV 17,6mkr. fyrir mjög sambærilegan þátt „Andri á Flandri í Vesturheimi“. Á uppreiknuðu verði dagsins í dag ætti því sú framleiðsla að kosta RUV um 22 mkr. Uppreiknað verð er nærri lagi raunverulegum heildarkostnaði á framleiðslu á þesskonar þáttum í dag.

Verði skorði niður svo bratt með því að kippa svona þáttum úr framleiðslu fullyrði ég að Andri hafi farið í sitt síðasta flandur, bara svo dæmi sé nefnt.

Það er algjört glapræði að leggja niður skemmti, menninga og lífsstíls þætti. Þetta mun þýða að veruleg hætta er á að margar framleiðslur munu leggjast niður og einfaldlega ekki verða að veruleika. Afleiðingin yrði að litllir sjálfstæðir framleiðendur munu leggjast hreinlega af verða verkefni þeirra ekki að veruleika. Sú þróun yrði skelfileg afturför fyrir kvikmyndaiðnaðinn sem byggir á að sem flestir þrýfist faginu. Ég þarf varla að mállengja hverslu mikilvæg framleiðsla á íslensku sjónvarpsefni er fyrir iðnaðinn, íslenska tungu og menningu.

Réttast væri að takmarka fjölda þeirra verkefna sem fá endurgreiðslu á hverju ári og setja á hana þak þe. ekki sé endurgriett meira en tiltekin upphæð fyrir verkefni sem teljast til skemmti, lífsstíls eða menningar. Til að gæta sanngirni þá ætti að setja hámark á þann fjölda verkefna sem framleiðslufyrirtæki geta sótt um á ári hverju.

Lög um tímabundna endurgreiðslu hafa orðið til þess að endurnýjun í faginu hefur blómstað. Verkefni sem ella hefðu ekki orðið að veruleika birtust á skjám landsmanna. Skemmtipættir, menninga- og lífstílsþættir eru iðulega vinsælasta sjónvarpsefnið hjá landsmönnum. Ég hvet ráðherra til að endurskoða þann hluta sem fjallar um að meina skemmti-, menningar- og lífstílsþáttum endurgreiðslu, það er til betri leið.

Viðringafyllst.

Hugi Halldórsson
Sjálfstæður framleiðandi